

alene gaar, det behøver jeg sikkert ikke nærmere at forklare, og for det Tilfælde, at det skulde have nogen Betydning for Dem at vide det — og jeg forudsætter jo stadig, at De har henvendt Dem til mig for at faa et aabent og utilsløret Svar — saa vil jeg ligesaa godt straks sige Dem, hvad De forhaabentlig nu heller ikke vil forundres over eller misforstaa, at der fra mine Forældres Side ganske sikkert ikke vil kunne ventes nogen Billigelse af Peter Andreas Forbindelse med Dem.«

»Det har jeg allerede forstaaet,« sagde Jakobe og rejste sig; — hun havde i de sidste fem Minutter siddet og rystet paa Stolen af Opbragthed. Og i en halvt bortvendt Stilling og støttende sig til Stoleryggen tilføjede hun med en Skuldertrækning:

»Jeg tilstaar, jeg var kommen her med et lille Haab om at kunne indlede en Forsoning. Det var — det ser jeg nu — grumme naivt af mig. Alligevel fortryder jeg ikke, at jeg søgte Dem. Jeg har faaet de Oplysninger, jeg ønskede. Og — jeg kan ikke lade være med at sige Dem det — jeg gaar lykkeligere herfra, end jeg kom hertil.«

Uvis om, hvad hun mente, vilde Eberhardt, der overhovedet langt fra var færdig, atter tage Ordet. Men hun gjorde tavs en Hovedbøjning og gik hastigt bort.

Da hun stod ude paa Gaden, blev hun grebet af en saa heftig Trang til at se Per, at hun uden